

Arrest

nr. 161 283 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 september 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) en bent afkomstig van Starye Atagi (Tsjetsjenië). U trouwde in 1992 officieel met D. R. (...). In Polen scheidde u traditioneel van hem. U bent de moeder van D. I. (...) (OV (...)), D. B. (...) (OV (...)), D. S. (...) (OV (...)), D. M. (...) (OV (...)) en D. I'. (...) (OV (...)).

Op 7/09/2009 vroeg u in België voor het eerst asiel aan. Ter staving van uw eerste asielaanvraag haalde u het volgende aan:

"De rebellenleider Z. S. (...) woonde in 1999 samen met zijn vrouw anderhalve maand bij jullie. Een week later werd hij vermoord. Hierna werd uw ex-man opgepakt. Een week later werd hij in Grozny teruggevonden en door enkele dorpsbewoners teruggebracht naar huis. Er werd een brief op jullie binnenkoer gevonden waarin stond dat jullie huis in brand zou gestoken worden als jullie nog rebellen zouden ontvangen. In 2003 kwam uw schoonzus Z. (...) om tijdens een beschieting voor het gebouw van de dorpsraad in Starye Atagi toen ze in de rij stond om een uitkering te krijgen. In april 2004 vluchtte u met uw ex-man en uw kinderen naar Polen. In Polen verkregen u en uw gezin de subsidiaire beschermingsstatus. In Polen scheidde u eveneens traditioneel van uw man R. D. (...), die u verliet voor een andere vrouw. Zes maanden later, in september 2009, vluchtte u met uw kinderen vanuit Polen naar België. U leed onder het feit dat uw man u had verlaten en vreesde dat hij de kinderen zou willen afnemen."

Op 1/03/2012 nam het Commissariaat-generaal aangaande uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 23/07/2012 bevestigd. U diende hiertegen geen beroep in bij de Raad van State.

Op 8/04/2014 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw tweede asielaanvraag haalde u het volgende aan:

"In juli 2013 verlieten u en uw kinderen België en reisden jullie naar Duitsland waar jullie asiel aanvroegen. Jullie keerden op 3/04/2014 naar België terug waar u op 8/04/2014 een tweede asielaanvraag indiende. Diezelfde dag dienden ook uw zonen I. (...) en B. (...) een eerste asielverzoek als meerderjarige in. U verklaarde dat jullie niet naar Tsjetsjenië terug konden omdat jullie er al 10 jaar weg waren. U was destijds vertrokken met de kinderen omwille van de oorlog en vreesde nog steeds de onstabiele situatie. U was eveneens bang dat uw zonen naar het leger zouden gestuurd worden en zouden worden ingezet in militaire operaties in Oekraïne. Uw kinderen zouden als landverraders worden beschouwd omdat ze al zolang uit Tsjetsjenië weg waren."

Op 5/05/2014 sloot het Commissariaat-generaal uw tweede asielaanvraag af met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep dat u hiertegen indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen. Ten aanzien van uw zonen I. (...) en B. (...) werd door mij op 18/07/2014 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd bij arrest van 29/01/2015. Ter staving van uw huidige, derde asielaanvraag verklaarde u dat u en uw kinderen op 10/09/2014 met IOM vrijwillig terugkeerden naar Tsjetsjenië. Jullie gingen opnieuw wonen in het ouderlijke huis te Starye Atagi. Een week na jullie terugkeer vielen ordediensten 's nachts de woning binnen en namen uw drie zonen mee. Uw zonen werden gedurende een etmaal vastgehouden en ondervraagd over personen die in Europa verbleven. Op 5/10/2014, de "dag van Grozny", vond een aanslag plaats waarbij een aantal mannen zichzelf hadden opgeblazen. Uw zonen die op dat moment in Grozny waren, werden op straat, samen met andere jongeren, opgepakt en meegenomen. Twee dagen later, na bemiddeling van de oom van jullie neef en na het betalen van smeergeld, kwamen uw zonen terug vrij. Op 5/12/2014 werden uw zonen door de ordediensten te Starye Atagi opgepakt naar aanleiding van een aanslag op het pershuis. Uw zonen werden over deze aanslag ondervraagd en werden gedurende 3 dagen vastgehouden. Ze kwamen opnieuw dankzij bemiddeling van de oom en na het betalen van smeergeld vrij. Op 17/02/2015 werd uw zoon I. (...) in het centrum van Starye Atagi opgepakt en vastgehouden gedurende 6 dagen. Na zijn vrijlating trokken uw zonen naar Nazran, naar uw broer. Bij hem bleven uw zonen tot ze naar Tsjetsjenië terugkeerden om van daaruit opnieuw naar Europa te vertrekken. Uw zonen verlieten Tsjetsjenië op 27/02/2015. Wegens onvoldoende plaats in de minibus, reisden u en uw dochters een week later op 3/3/2015 eveneens naar Europa. Op 17/03/2015 vroeg u voor de derde maal, uw zonen I. (...) en B. (...) voor de tweede maal en uw zoon S. (...) die ondertussen meerderjarig was, voor de eerste maal, asiel aan. U verklaart dat de situatie in Tsjetsjenië nog verergerd was. U verwees naar religie. U verwees naar de arrestatie van uw zonen, naar de terroristische aanslagen en de wetteloosheid in Tsjetsjenië. Uw kinderen zouden in Tsjetsjenië geen zekerheid en toekomst hebben. U vreest voor het leven van uw kinderen. Ook uw zonen verwijzen in hun asielaanvragen naar dezelfde motieven.

Ter staving van jullie huidige asielaanvraag legden jullie drie convocaties d.d. 3/3/2015, 12/03/2015 en 19/3/2015, een deel van een beslissing over het voorgeleiden van uw drie zonen als verdachten d.d. 3/04/2015, een USBstick en een DHL-enveloppe voor.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u, samen met uw gezin, uw land van herkomst hebt verlaten omdat uw toenmalige echtgenoot R. D. (...) problemen had met de autoriteiten. Deze problemen waren ontstaan nadat een rebellencommandant bij jullie bleef slapen (1ste AA). U vreesde bij terugkeer naar uw land van herkomst dat uw kinderen zouden aanzien worden als landverraders wegens hun lange

afwezigheid. Verder was u bang dat uw zonen naar het leger zouden gestuurd worden en zouden ingezet worden bij militaire operaties in Oekraïne (2de AA). U gaf in het kader van uw huidige asielaanvraag aan dat u was terugggekeerd naar Tsjetsjenië en dat de situatie er nog verergerd was. Er was wetteloosheid, uw zonen werden door de ordediensten opgepakt en ondervraagd, religie kon men niet vrij beleven (DVZ 3e AA rubriek 15, 18; CGVS 19/05/2015 p. 7-9).

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van uw verklaringen (CGVS 28/02/2012 p. 5; 19/05/2015 p. 14) en de stukken in uw administratief dossier (de door u voorgelegde pobyts (DOC 1ste AA) en het antwoorddocument Polen d.d. 23/04/2015) dat u op 20/01/2005 en op 7/03/2008 een verblijfsstatus "tolerated stay" werd toegekend in Polen. Dit statuut "tolerated stay" werd omgezet naar subsidiaire bescherming. In het licht van het gegeven dat Polen zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) terzake beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die Polen u biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Aangaande uw kinderen, meer bepaald uw in een derde land i.c. België meerderjarig geworden kinderen, blijkt dat zij net zoals u het subsidiaire beschermingsstatuut en een verblijfsvergunning krijgen wanneer ze zelf terugkeren naar Polen (COI focus Polen Statuut kinderen d.d. 9/07/2015). Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Dit is in casu niet het geval.

Op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier, stelt het CGVS vooreerst immers vast dat u actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen (het antwoorddocument Polen d.d. 23/04/2015 geeft aan dat u nog steeds over dit statuut in Polen beschikt) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (COI Focus Polen. Asiel in Polen p. 10, 11). U brengt geen gegevens aan waaruit het tegendeel kan blijken wat uw persoonlijke situatie betreft.

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Polen, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Polen.

Uit uw verklaringen en deze van uw zonen blijkt dat u van april 2004 tot september 2009 in Polen grotendeels in een opvangcentrum verbleef. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk dat in Polen alles goed ging. De kinderen gingen er naar school. U had Polen echter verlaten omdat u er scheidde van uw man en u daarom niet meer in Polen kon blijven. U vreesde immers dat uw echtgenoot uw kinderen zou opeisen (CGVS Z. (...) 28/02/2012 p. 5).

Echter in het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u in Polen naast relationele problemen nog andere problemen te hebben gekend. U verwees enerzijds naar uw kinderen die op school slaag kregen van leeftijdsgenoten. Anderzijds verwees u naar agressie en discriminatie door Poolse burgers. Daarnaast verwees u ook nog naar medische problemen.

Wat betreft de problemen die uw kinderen op school ondervonden, zei u dat uw zoon S. (...) een keer door een 20- tal kinderen werd aangevallen. U voegde hieraan toe dat vooral Tsjetsjeense kinderen werden aangevallen (CGVS Z. (...) 19/05/2015 p. 14). Ook uw zonen I. (...), B. (...) en S. (...) verwezen

naar pesterijen en vechtpartijen op school met leeftijdsgenoten (CGVS B. (...) 19/05/2015 p. 9, 10; I. (...) 18/05/2015 p. 13, 14; S. (...) 18/05/2015 p. 12, 13). Opgemerkt moet worden dat u niet aantoont dat u naar aanleiding van deze problemen op school niet op bescherming kon rekenen. Zo blijkt uit jullie verklaringen dat naar aanleiding van de agressie op Tsjetsjeense kinderen op school, de ouders klacht indienden tegen deze behandeling van hun kinderen en dat ten gevolge daarvan de schooldirecteur werd ontslagen (CGVS Z. (...) 19/05/2015 p. 15, CGVS B. (...) 19/05/2015 p. 10; CGVS I. (...) 18/05/2015 p. 14 en CGVS S. (...) 18/05/2015 p. 13).

Verder vreesde u de agressie en discriminatie van de Polen bij terugkeer. Uw zonen die ondertussen groter zijn geworden, zouden hiermee niet overweg kunnen (CGVS Z. (...) 19/05/2015 p.15-17). Volgens uw zoon B. (...) werden jullie lastig gevallen door mensen die buiten het opvangcentrum woonden. Tsjetsjenen werden scheef bekeken en lastig gevallen, in die mate dat Tsjetsjeense vrouwen niet meer alleen op straat durfden gaan, vermeldde hij (CGVS B. (...) 19/05/2015 p. 9, 10). Ook I. (...) bevestigde dat Tsjetsjenen als vreemden werden aanzien en behandeld (CGVS I. (...) 18/05/2015 p. 16). Ook betreffende deze problemen van agressie en discriminatie toont u geenszins aan dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Poolse autoriteiten. Zo merkte B. (...) op dat u op dit vlak nog niets concreets had meegemaakt (CGVS 19/05/2015 p. 10). Volgens I. (...) en S. (...) kende u in Polen helemaal geen problemen, buiten de persoonlijke problemen met hun vader. Ook S. (...) merkte op dat er in Polen geen problemen waren die een beroep op de politie noodzakelijk maakten (CGVS I. (...) 18/5/2015 p. 14; S. (...) 18/05/2015 p. 14). Toen u werd gevraagd of u zich in Polen in geval van problemen niet tot de politie kon wenden, verklaarde u eveneens er nooit met de politie geconfronteerd te zijn geweest (CGVS Z. (...), p. 16).

Uit de verklaringen van I. (...) komt bijkomend nog naar voor dat hij Polen vreest omdat het land dicht bij de Russische Federatie ligt en er veel spionnen in Polen zijn (CGVS I. (...) 18/05/2015 p. 16). Zij nogmaals benadrukt dat jullie beschikken over een beschermingsstatuut in Polen wat inhoudt dat jullie bij problemen een beroep kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten. Uit de toegevoegde informatie blijkt dat de bescherming die Polen u biedt in wezen doeltreffend is en dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft.

Daarnaast verwees u naar medische problemen. Zo werd de medische verzorging van uw dochter die een liesbreuk had steeds uitgesteld en werd ze pas in kritieke fase behandeld. U maakte verder melding van een miskraam toen u 4 maanden zwanger was. U was ervan overtuigd dat indien de dokters op tijd hadden ingegrepen ze de foetus nog hadden kunnen redden (CGVS Z. (...) 19/05/2015 p.15-17). Uit jullie verklaringen komt echter eveneens naar voor dat jullie bij medische problemen, verwondingen, steeds een beroep konden doen op de Poolse medische hulpverlening. Zo zei u dat uw zoon S. (...) die in Polen in het ziekenhuis werd opgenomen er alle nodige hulp kreeg (CGVS Z. (...) 19/05/2015 p.15, CGVS I. (...) 19/05/2015 p. 15; CGVS B. (...) 19/05/2015 p. 10; CGVS S. (...) 19/05/2015 p. 13). Wat betreft uw miskraam moet opgemerkt worden dat hoe spijtig dit voorval ook is, uit uw verklaringen blijkt dat u ook hierbij wel degelijk hulp kreeg bij de behandeling. Uw bewering dat indien ze op tijd hadden ingegrepen de baby nog zou leven is een loutere bewering/vermoeden van uwentwege die u niet staft met enige concrete elementen. Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van uw Poolse verblijfstitel.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De drie convocaties d.d. 3/3/2015, 12/03/2015 en 19/3/2015, het gedeelte van de beslissing over het voorgeleiden van uw drie zonen als verdachten d.d. 3/04/2015, de USB-stick met daarop video's over de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en de DHL-enveloppe waarmee een aantal stukken u werden opgestuurd legden jullie voor om jullie vrees voor een terugkeer naar de Russische Federatie te ondersteunen. Deze documenten staven enkel uw vrees ten opzichte van de Russische Federatie, maar houden geen verband met een mogelijke vrees ten opzichte van Polen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u over een verblijfsstatus beschikt in Polen en dat u zodoende niet naar uw land van herkomst, in casu de Russische Federatie, mag worden teruggeleid."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de zoon van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, zijnde de zoon van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van vierde verzoekende partij, zijnde de zoon van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar vierde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52/2 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de *“beginselen behoorlijk bestuur”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur. In een tweede middel halen verzoekende partijen wederom de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 52/2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de *“beginselen behoorlijk bestuur”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen zij dat de rechten van verdediging werden geschonden. In een derde en laatste middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het *“fair play-beginsel”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Waar verzoekende partijen de schending inroepen van de artikelen 52/2 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet en van het *“fair play-beginsel”*, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoeren op welke manier deze artikelen en dit beginsel zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen voormelde artikelen en voormeld beginsel zouden hebben geschonden, zijn deze onderdelen van de middelen onontvankelijk.

2.2.3. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische

en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5.1. In hun verzoekschrift betwisten verzoekende partijen dat zij over een afdoende beschermingsstatus zouden beschikken in Polen.

Verzoekende partijen benadrukken dat zij sedert verschillende jaren niet meer in Polen wonen en bovendien zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst, wat volgens hen noodzakelijkerwijs tot gevolg heeft dat zij de in Polen toegekende subsidiaire beschermingsstatus zullen verliezen. Verwerende partij toont niet aan dat er ondanks jarenlange afwezigheid op Pools grondgebied en een terugkeer naar het land van herkomst effectief nog een behoud van hun status aan de orde is.

Verder onderstrepen verzoekende partijen dat door hen verschillende problemen in Polen werden aangehaald waardoor zij daar niet konden blijven. Meer bepaald verwezen zij naar discriminaties, bedreigingen, pesterijen en de algemeen gevaarlijke toestand. Ook wezen zij op de medische problemen van de dochter van eerste verzoekende partij.

Verzoekende partijen wijzen voorts nog op de aanwezigheid in Polen van de Russische geheime diensten en menen dat er geen garanties zijn dat zij effectieve bescherming kunnen bekomen in Polen. Zij vervolgen dat *“in Polen reeds verschillende malen personen met een beschermingsstatuut werden gearresteerd, ontvoerd, gedood, enz. en dit door toedoen van de Russische geheime diensten, die de grens met Polen geenszins respecteren en integendeel actief zijn op het Poolse grondgebied”*.

2.2.5.2. Vooreerst merkt de Raad op dat door artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), het artikel 48/5 van de vreemdelingenwet werd aangevuld met § 4, luidend als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013.

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Op grond van de verklaringen van eerste verzoekende partij (administratief dossier B. Z., stuk 18 (map vorige asielaanvragen), gehoorverslag CGVS d.d. 28/02/2012, p. 5; administratief dossier B. Z., stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/05/2015, p. 14) en de informatie in de administratieve dossiers (de door eerste verzoekende partij voorgelegde *pobyts* (administratief dossier B. Z., stuk 18 (map vorige asielaanvragen), map documenten; administratief dossier B. D., stuk 12; administratief dossier I. D., stuk 12; administratief dossier S. D., stuk 13) en het *“antwoorddocument Polen”* van 23 april 2015 (administratief dossier B. Z., stuk 13, landeninformatie, deel 1; administratief dossier B. D., stuk 12; administratief dossier I. D., stuk 12; administratief dossier S. D., stuk 13)) blijkt dat eerste verzoekende partij op 20 januari 2005 en op 7 maart 2008 een verblijfsstatus *“tolerated stay”* werd toegekend in Polen en dat dit statuut *“tolerated stay”* werd omgezet naar subsidiaire bescherming.

Uit de administratieve dossiers blijkt verder dat eerste verzoekende partij actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen (zie *“antwoorddocument Polen”* van 23 april 2015) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (zie *“COI Focus”* betreffende *“POLEN – Asiel in Polen”* van 25 september 2014 (administratief dossier B. Z., stuk 13; administratief dossier B. D., stuk 12; administratief dossier I. D., stuk 12; administratief dossier S. D., stuk 13)).

Wat betreft tweede, derde en vierde verzoekende partij, de in een derde land i.c. België meerderjarig geworden kinderen van eerste verzoekende partij, blijkt voorts dat zij net zoals eerste verzoekende partij het subsidiaire beschermingsstatuut en een verblijfsvergunning krijgen wanneer ze zelf terugkeren naar Polen (zie “COI Focus” betreffende “Polen – Statuut kinderen” van 9 juli 2015 (administratief dossier B. Z., stuk 13; administratief dossier B. D., stuk 12; administratief dossier I. D., stuk 12; administratief dossier S. D., stuk 13)).

In het licht van het gegeven dat Polen, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan de administratieve dossiers, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekende partijen verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming de Poolse staat hen biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat hun levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift benadrukken dat zij sedert verschillende jaren niet meer in Polen wonen en bovendien zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst, wat volgens hen noodzakelijkerwijs tot gevolg heeft dat zij de in Polen toegekende subsidiaire beschermingsstatus zullen verliezen, en dat verwerende partij niet aantoont dat er ondanks jarenlange afwezigheid op Pools grondgebied en een terugkeer naar het land van herkomst effectief nog een behoud van hun status aan de orde is, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen hiermee voorbijgaan aan het feit dat door verwerende partij werd gemotiveerd dat uit het “antwoorddocument Polen” van 23 april 2015 blijkt dat eerste verzoekende partij actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen, dat uit de “COI Focus” betreffende “POLEN – Asiel in Polen” van 25 september 2014 blijkt dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd en dat voorts uit de “COI Focus” betreffende “Polen – Statuut kinderen” van 9 juli 2015 blijkt dat ook tweede, derde en vierde verzoekende partij het subsidiaire beschermingsstatuut en een verblijfsvergunning krijgen wanneer ze zelf terugkeren naar Polen. Door verzoekende partijen worden geen concrete elementen aangebracht waaruit het tegendeel blijkt.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift de door hen aangehaalde problemen in Polen herhalen, wijst de Raad erop dat door verwerende partij desbetreffend gemotiveerd werd dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor deze problemen niet konden rekenen op de hulp van de Poolse autoriteiten en/of, wat betreft de medische problemen, op de hulp van de Poolse medische hulpverlening. Door louter opnieuw te verwijzen naar deze problemen die zij in Polen hebben gekend, weerleggen zij op geen enkele manier *in concreto* voormelde motivering van verwerende partij.

Wat betreft de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor de in Polen geïnfiltreerde Russische geheime diensten waartegen de autoriteiten geen afdoende bescherming bieden, wijst de Raad vooreerst op de motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen beschikken over een beschermingsstatuut in Polen wat inhoudt dat zij bij problemen een beroep kunnen doen op de bescherming van de Poolse autoriteiten. Dat de Poolse autoriteiten geen afdoende bescherming zouden bieden betreft een loutere bewering die verzoekende partijen op generlei wijze staven met concrete gegevens. Dat in Polen reeds verschillende malen personen met een beschermingsstatuut werden gearresteerd, ontvoerd en gedood door Russische geheime diensten, betreft eveneens een blote bewering die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Met deze niet gestaafde beweringen maken verzoekende partijen dan ook niet aannemelijk dat er voor hen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat omwille van de aanwezigheid van Russische geheime diensten in Polen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen erop wijzen dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast, dat de feiten zoals ze voorliggen, bepalend zijn om iemand als vluchteling te erkennen, dat hun asielrelaas ten zeerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden, dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van een asielaanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden, dat zij bij hun feitenrelaas blijven dat overeenstemt met de werkelijkheid en dat “*hen niet ten kwade geduid (kan) worden dat zij in de geschetste omstandigheden, zich niet nog langer in gevaar hebben gebracht om nog de nodige bewijsstukken te verzamelen/meer informatie te bekomen*”, stelt de Raad vast dat dit betoog blijkt geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Immers wordt de geloofwaardigheid van het

asielrelaas van verzoekende partijen in de bestreden beslissingen op zich niet betwist. Nergens wordt door verwerende partij een motivering gehanteerd die betrekking heeft op onjuistheden, tegenstellingen of lacunes in de verklaringen van verzoekende partijen, noch kan uit de bestreden beslissingen worden afgeleid dat van verzoekende partijen werd verwacht dat zij zichzelf *“in de geschetste omstandigheden”* nog langer in gevaar zouden hebben gebracht om meer bewijsstukken of informatie te bekomen.

2.2.7.1. Verder opperen verzoekende partijen nog dat *in casu* geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat verwerende partij zich beperkt heeft tot de bewering dat zij geen elementen aanbrengen waaruit zou blijken dat zij erkend zouden moeten worden als politiek vluchteling dan wel de subsidiaire beschermingsstatus dienen toegekend te worden. Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel berust alles op een eenzijdige bewering die evenwel niet strookt met de werkelijkheid. In haar beslissingen werpt verwerende partij zomaar ten onrechte tal van zaken op, zogezegd ten nadele van verzoekende partijen, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag door verwerende partij. Volgens verzoekende partijen berust alles op *“eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom verzoekende partijen noch in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.11. – en dat er geenszins sprake is van *“eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen wijzen op de aanhoudende problemen in hun land van herkomst, met name de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, wijst de Raad erop dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partijen in Polen de subsidiaire beschermingsstatus genieten en dat nergens uit blijkt dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn of dat zij ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zouden lopen. Verzoekende partijen hebben dan ook geen belang om de redenen die hen ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

2.2.9. Wat de bemerking van verzoekende partijen betreft dat de door hen aangebrachte aanvullende bewijsstukken inzake nieuwe problemen *“zomaar al te gemakkelijk worden verworpen”* door verwerende partij, wijst de Raad er echter op dat de door verzoekende partijen neergelegde stukken (administratief dossier B. Z., stuk 12; administratief dossier B. D., stuk 11; administratief dossier I. D., stuk 11; administratief dossier S. D., stuk 12) betrekking hebben op de vrees van verzoekende partijen ten opzichte van de Russische Federatie, maar geen verband houden met een mogelijke vrees ten opzichte van Polen.

2.2.10. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan Polen in hoofde van verzoekende partijen derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

Verzoekende partijen tonen verder niet aan dat zij bij terugkeer naar hun eerste land van asiel, met name Polen, een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier B. Z., stukken 12 en 13; administratief dossier B. D., stukken 11 en 12; administratief dossier I. D., stukken 11 en 12; administratief dossier S. D., stukken 12 en 13) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 18 mei 2015, voor wat betreft derde en vierde verzoekende partij, en 19 mei 2015, voor wat betreft eerste en tweede verzoekende partij, de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT